

Enke efter en forhenværende Kapitain i Fodfolkets Forſtærkning. Med Henſyn til dette Punkt ſkal jeg bemærke, at der jo, ſom det ogsaa forekom mig, er erkjendt af den ærede Ordfører, ikke kan tilkomme den vedkommende Enke hverken Penſion eller Forſørgelſe ſom Enke efter en Invalid. Hvis der ſkulde gjøres Noget for vedkommende Enke, maatte det være ad extraordinær Vej; men i ſaa Tilfælde forekommer det mig at være givet, at det maatte være Krigsminiſteren og ikke Finantsminiſteren, ſom ſkulde fremkomme med en ſærlig Penſionslov for denne Enke, da Manden jo ikke har ſtaaet i nogetſomhelſt Forhold til Finantsminiſteriet. Finantsminiſteren kan Intet gjøre for vedkommende Enke, da hun ikke er penſionsberettiget og ikke kan tvinges, pines ind under nogen af Beſtemmelſerne i Invalideloven, hverken i den gamle eller i den nye. Selv om den nye Lov af November 1876 kunde anvendes paa hende, ſaa vilde hun heller ikke efter den kunne faae Forſørgelſe. — Jeg kommer nu til det Forſlag, der er ſtillet af de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) og Kjøbenhavns 1ſte Valgkreds (Himeſtaab). Det forekommer mig, at denne Henwiſning til Finantsminiſteren ikke er ganſke korrekt ſtillet. Sagen er jo klart nok fremſtillet af den ærede Anbefaler af Andragendet. Vedkommende har erhvervet ſin Penſion i Krigsminiſteriets Tjeneste og har, efter at han var affædiget med Penſion, modtaget en Krigsminiſteriell Beſtilling, ſom har gjort, at Penſionen hvilede, medens han havde denne Beſtilling inde. Efter at denne Beſtilling er ophørt, er han igjen indtraadt i Nydelsen af ſin Penſion. Med Henſyn til Spørgsmaalet om Mandens Penſion, da er Sagen ren, klar og ſimpel; der kan ikke tilkomme ham en større Penſion end den, han nu har, og Finantsminiſteren er fuldſtændig ude af Stand til at yde ham en større Penſion. Svad der ſkal gjøres for denne Mand, maa gjøres ganſke extraordinært, og det maatte ſelvfølgelig bevirkes igjennem den Miniſter, under hvem Manden har tjent, og ikke gjennem Finantsminiſteren, fordi han tilfældigviſ er Penſionist. Det ærede Thing vil jo have ſet, at, derſom Vedkommende var bleven anſat i privat Tjeneste efter ſin Penſionering, iſtedfor at have været anſat af Krigsminiſteren, vilde hans Stilling i dette Dieblik være nøjagtig den ſamme, ſom den er nu; han vilde da være i Nydelsen af den Penſion, med hvilken han gik af for omtrent 20 Aar ſiden. Den formentlige Uret beſtaar alſaa ikke i, at han ved at modtage Krigsminiſteriell Anſættelſe nu har en mindre Penſion, end han ellers vilde have havt; den formentlige Uret maa beſtaa i, at han i diſſe omtrent 20 Aar, i hvilſke han har tjent efter ſin Affædigelſe og Penſionering, har oppebaaret mindre i Løn, end han ellers vilde have oppebaaret. Alſaa ogsaa i denne Henſeende er det ſlet ikke noget Penſionsſpørgsmaal, der her foreligger, men Spørgsmaalet vil alſaa komme

til at foreligge ſaaledes: Taler Billighed for, at der nu efterbetales Manden, hvad han formentlig har faaet for Lødt i Løn i de foregaaende 20 Aar og i en Stilling, hvor han ikke i mindſte Maade vedkom Finantsminiſteren. Det forekommer mig alſaa, at Henwiſningen til Finantsminiſteren af Individet i ſin Helhed er i enhver Henſeende fuldſtændig ugrundet. Naar det under Omtalen af denne Sag er blevet gjort gjældende, og jeg tror endogſaa ſom en Kjendsgjerning, at andre Penſionister i lignende Tilfælde ere blevne hjulpede over denne Vanſtelighed derved, at de ikke have faaet den miniſterielle Udnavnelſe, men at Udnavnelſen til den nye Beſtilling er kommen til dem paa anden Maade, ſaa er det Noget, ſom aldrig er kommet til min Kundskab. Jeg kan alſaa hverken ſtafſte eller benegte det, jeg kan kun ſige med fuld Beſtemthed, at jeg ikke kjender noget ſaadant Tilfælde. — Der er af et Mindretal anbefalet et Andragende, ſom findes i Betænkningen under Nr. 15, og ſom gaar ud paa en Forhøiſe af Penſionen for affædigeede Underofficerer og Spillemend og Enker efter Saadanne. Jeg ſer ikke rettere, end at derſom diſſe Andragere ere affædigeede efter den 1ſte April 1874, ſaa er allerede deres Begjæring fyldeſgjort ved Loven af November 1876 § 17, ſom jo er givet tilbagevirkende Kraft indtil 1ſte April 1874. For ſaa vidt de derimod ere affædigeede før 1ſte April 1874, ſaa maa jeg formene, at deres Andragende allerede er afgjort af dette Thing, idet man jo ved Vedtagelſen af Loven af November 1876 om Underklaſſernes Penſionering udtrykkelig gjorde gjældende, at der var Billighed for, at de, der vare affædigeede efter 1874, fik en Forhøiſe, hvorimod man ikke indrømmede nogen Forhøiſe til dem, der vare affædigeede før 1874. Jeg ſer alſaa ikke rettere, end at det, ſom er Gjenſtand for Andragendet, allerede har fundet ſin Afgjørelſe her i Thinget ved Vedtagelſen af Loven af November 1876. — Et Par ærede Medlemmer have henledet Opmærkſomheden paa et af de Andragender, ſom ikke ere blevne gjorte til Gjenſtand for ſærlig Anbefaling, nemlig Andragendet om Dyrtidſtillag til Penſionister i Almindelighed. Jeg kan let efterkomme den ærede Formands Opfordring til ikke at gaa ind paa dette Spørgsmaal, da jeg jo ganſke ſimpelt kan henviſe til mine tidligere Udtalelſer om dette Spørgsmaal, og jeg kan kun tilføie, at mine Anſkuelſer derom endnu ere uforandret de ſamme.

Wille: Den Fremſtilling, den høitærede Finantsminiſter nylig har givet af Forholdene i den Sag, hvorom jeg har ſtillet Andringsforſlag, ſtemmer ganſke med den Opfattelſe, jeg har gjort gjældende. Naar imidlertid den høitærede Miniſter bemærkede, at det ikke var ham beſkjendt, at der forelaa noget andet Tilfælde, hvor Folk i lignende Stilling vare blevne anſatte og havde be-